

KÁNTOR KATA

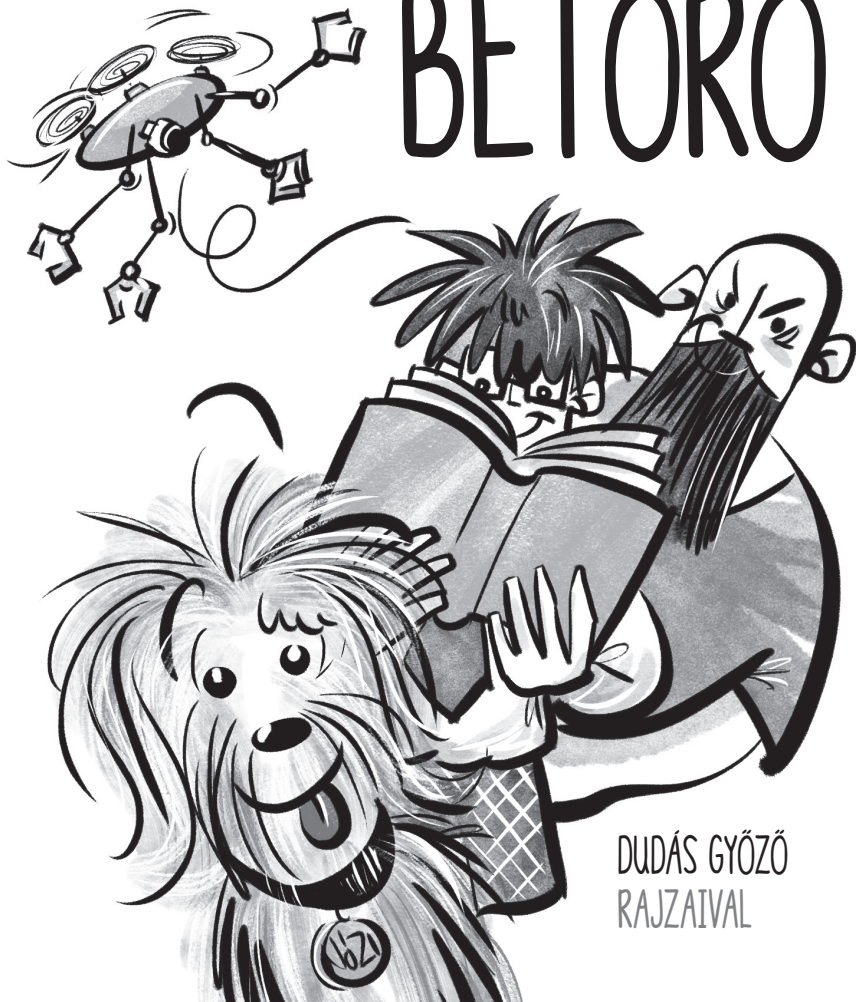
A SZAGTALAN BETÖRŐ

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

KÁNTOR KATA

A SZAGTALAN BETÖRŐ

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

1. fejezet

Nózi azonnal kiszúrta az Illaberek tisztásán a különös férfit. Máskor is látta már, ahogy errefelé sétál a kutyájával, de eddig nem méltatta őket különösebb figyelemre. Most azonban unatkozott, ezért alaposabban szemügyre vette a furcsa párost.

Az ötven év körüli férfi sietősen haladt a fákkal szegélyezett sétányon, és akkor sem lassított, amikor a tisztásra értek. Pedig akkor talán nem botladozik annyit a fűben. De ő csak szaporázta a lépteit, miközben elmélyülten tanulmányozta a könyvet,

amit a jobb kezében tartott. Úgy tűnt, az olvasásból semmi sem tudja kizökkenteni, még az sem, hogy a bal kezében tartott póráz végén a lassú járású basset hound meg-megáll, hogy megszimatolja a fák törzsét.

Ahogy a páros Nózi felé közeledett, a férfi szokatlan kinézete egyre szembetűnőbbé vált. Az arcát eltakarta a könyv, kócos haja és különös ruházata látszott. Ha valaki csak deréktól felfelé látja, biztosan azt mondja: „Hmm, milyen elegáns, egy igazi úriember!” Ugyanis inget viselt nyakkendővel.

Aki azonban tetőtől talpig látta a férfit, az mind felhúzott szemöldökkel bámult utána. Az inghez egy szakadozott, itt-ott hevenyészetten megfoltozott, kockás rövidnadrágot húzott, ami látni engedte szőrös, pipaszár lábait. És ha mindez még nem lett volna elég, az egyik lábán piros zoknit viselt, a másikon meg zöldet.

– És nézd a kutyáját! – fintorgott Jessica. –
Milyen kövér és milyen lomha! Olyan nagyok a
fülei, mint egy vitorla. Folyton rálép.

Nózi feddően nézett rá.

– Lehet, hogy nincsenek olyan kecses fülecskéi,
mint egy díjnyertes csivavának, de az orra százszor
jobb, mint a tiéd, ezt lefogadom! A basset hound
kutyák a legkiválóbb szimatmesterek, Angliában
nyomkövető kutyaként is szolgálnak. – Nózi
dorgáló pillantása a szavaknál is erősebben hatott;
Jessica abbahagyta a csúfolódást.

– Vajon miért nem engedi el a gazdája?
– csodálkozott Elza.

– Nem tudom – rázta meg a fejét tanácstalanul
Nózi. – Talán attól fél, hogy megszökik tőle.

– Egy ilyen gazdától én biztosan megszöknék
– vakkantotta Jessica. – Nem is törődik velem, csak a
könyvét bújja.

– Valóban különös ez a kétlábú – ismerte el Nózi tűnődve.

Közben a férfi egyre közelebb sétált hozzájuk. A kutya egykedvűen, óriási füleire olykor rálépve baktatott utána, ám egyszer csak észrevette, hogy Nóziék őt bámulják. Megtorpant. Gazdája ment tovább, és amikor a póráz megfeszült, egy nagyot rántott rajta, hogy kutyáját haladásra bírja. Közben fel sem emelte tekintetét a könyvből.

Ekkor olyasmi történt, amire senki sem számított; a nyakörv a rángatástól kioldódott. Lecsusszant a kutyus nyakáról, és tompán puffant a földön. A férfi a könyvébe temetkezve továbbindult, hiszen megszűnt az ellenállás. Viccesen nézett ki, ahogy jobb kezében az üres pórázt húzta maga után. Ügyet sem vetett arra, hogy elhagyta a kutyáját. A nagy fülű egy pillanatra a gazdája után nézett, majd Nóziék felé fordult.

Nóziék és az ismeretlen kutya egy pillanatig csak mustrálták egymást. Jessica szólalt meg elsőként:

– Mit vizslatsz ennyire rajtunk? Talán nem láttál még kutyát? – vakkantotta pimaszul.

A nagy fülű nem válaszolt, csak nézett azokkal a hatalmas, bús szemekkel.

Elza megütközve nézett barátnőjére, Nózi csak a fejét csóválta.

– Elhagyott a gazdád – állapította meg, és az egyre távolodó férfi felé nézett. Az már

a tisztás másik vége felé járt, az üres póráz engedelmesen baktatott utána.

A kutya bólintott. Úgy tűnt, hogy ez a helyzet egyáltalán nem lepte meg.

– E-l-ő-f-o-r-d-u-l.

A szokatlanul mély hangú, és szokatlanul vontatott válasz hallatán a barátok elképedve néztek össze.

– Máskor is előfordult már? – kérdezte Elza, hangjából együttérzés áradt.

A kutya megint csak bólintott.

– Hogy hívnak? – terelte más irányba a beszélgetést Nózi.

A vitorlafülű láthatóan zavarba jött. Szemlesütve válaszolt.

– Nem is tudom – ingatta lassan a fejét.

– Nem tudod, hogy mi a neved? – Jessica gurgulázva csaholt a meglepő válaszon. – Nem lehetsz valami okos, ha elfelejtetted a neved.

Elza és Nózi nem nevettek.

– Szerintem nekem nincs nevem. Még nem adott a gazdám – hangzott a különös válasz.

– Hogyhogy nem adott? Milyen gazda az ilyen?

– prűszkölt Jessica immár a gazdán élcelődve.

– Elfoglalt – magyarázkodott a névtelen kutya.

– Azt láttuk, hogy nagyon elfoglalt. Hisz nem is törődik veled – vágott közbe Elza tőle szokatlan vehemenciával.

– Vissza fog jönni – válaszolt a kutyus zavartan, szemei mintha még bánatosabban csillogtak volna.

– Máskor is visszajött.

Nózi már szinte megsajnálta, de ezt persze a világ minden kincséért sem árulta volna el. Egy rendőrkutya csak ne legyen érzelgős.

– Ha akarod, megvárhatjuk veled – ajánlotta közömbösnek tűnő hangon. – A mi kétlábúink még sokáig itt lesznek – vetett egy pillantást Lilláék felé, akik nem messze tőlük éppen tollasoztak.

Elza vidám csaholásba kezdett.

– Akkor mire várunk? Gyerünk, szaladjunk egyet! – kiáltotta, majd, mint akit puskából lőttek ki, futásnak eredt. A nagy fülű bambán bámult utána, mintha nem értené a játék lényegét. Egy ideig csak nézte, ahogy az aranyszörű körbe-körbe nyargalászik, majd egyszer csak úgy tűnt, ő is készen áll a csatlakozásra. Bizonytalan, lassú lépésekkel indult meg új játszótársa felé, de néhány perc elteltével olyan gyorsan szedte a mancsait, hogy még Jessica is elképedve nézte.

A kutya óriási fülei úgy lobogtak a futás ütemére, mint egy-egy elszabadult vitorla. Az is megesett, hogy a hirtelen irányváltoztatásoknál Elza rálépett az egyik fülére, de úgy tűnt, az új játszópajtást ez cseppet sem zavarja. Őrült fogócska és birkózás vette kezdetét, a nevenincs kutya pedig a fűben hempergözve vidám vakkantásokkal adta mindenki tudtára, hogy mennyire boldog.

Néhány perc múlva kifulladásra telepedtek le Nózi és Jessica mellé.

– Ti miért nem csatlakoztatok? – lihegte a nagy fülű.

– Ebben a hőségben? – Jessica kényeskedve emelte égnek az orrát.

Elza felnevetett.

– Jessica valójában a bundáját félti, nehogy koszos legyen, Nózi pedig nem tartja rendőrkutyához méltónak a futkározást – leplezte le társait.

– Micsoda éleslátás! – felelt Nózi félig viccesen.

Ha azonban jobban belegondolt, igazat kellett adnia Elzának. A futkározás komolytalan dolog.

– Rendőrkutya lennél? – A nevenincs kutya óhatatlanul is végigmérte Nózit, és amúgy is hatalmas szemei még jobban elkerekedtek.

– Pontosítok. Nyomozókutya vagyok. Ezen a szakterületen nem a termet a lényeg – válaszolta Nózi. Sértettség bujkált a hangjában, mint mindig, amikor magyarázkodnia kellett. Márpedig egyetlen hitetlenkedő pillantás is bőven ad okot a magyarázkodásra.

A nagy fülű témát váltott.

– Mindennap lejöttek ide?

– Igen – válaszolta Elza. – Téged is szoktunk látni a gazdáddal, de ő mindig nagyon siet. Úgy tűnik, nem nagyon van rád ideje.

– Igaz, sajnós. – A nevenincs kutya egy nagyot sóhajtott. – Pedig jó lenne mindennap találkozni.

De ez lehetetlen. Visszajön értem a gazdám, és minden ugyanúgy lesz, mint régen. – Lehajtotta a fejét.

– Miért nem szöksz el? – vetette fel az ötletet Jessica. – Vagy elbújhatnál itt egy bokorban, amíg haza nem indulunk, és akkor valamelyikünk gazdája hazavinne téged. Itt van például Elza, ők családi házban élnek. Ott jutna bőven hely neked is. Nem igaz, Elza? – nézett a barátnőjére Jessi.

– De bizony így van! – vakkantott egyetértően Elza. – És akkor együtt kergethetnénk a vakondokat, meg áshatnánk nagy gödröket a kertben!

– Áhhhh, nem nagyon értek én a gödörösáshoz! – sóhajtotta a bús szemű kutya. – Különben meg nem szeretnék elszökni a gazdámtól, mert... mert... ő a gazdám.

Nózi aggodalmasan nézett körül. A gazdának híre-hamva sem volt.

– Már ide kellett volna érnie – találta ki Nózi gondolatait a lógó fülű. – Mostanra biztosan hazaért, és észrevette, hogy senki nincs a póráz végén.

– Lehet, hogy történt vele valami? – suttogta Elza baljósan.

2. fejezet

Nózi pillanatok alatt döntött.

– Eleget vártunk. A gazdáink nemsokára hazaindulnak, úgyhogy most kell cselekedni. Én hazakísérem... hazakísérem... szóval őt, az új barátunkat.

Néhány perccel később Nóziék már a feledékeny gazdi lakása felé kutyagoltak. Átvágtak a tisztáson, aztán belevetették magukat a kisváros délutáni csúcsforgalmába. Magabiztosan kerülgették a kétlábúakat a járdán, akik néha megriadtak az aszfalton sietősen csattogó mancsoktól. A nagy fülű

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a kereszteződésnél egy csendesebb utcába fordult, ahol az árnyas platánok mögött háromszintes társasházak sorakoztak. Magabiztosan szaladt be az egyik épületbe, Nózi szorosán a nyomában haladt. A kutya a második emeleten, egy résnyire nyitott ajtó előtt megállt. Nózi azonnal kapcsolt.

– Váratlan látogató – suttogta, majd felnézett az ajtózárra. – Úgy tűnik, a zár sértetlen, valaki besurranhatott.

A nagy fülű értetlenkedve nézett vissza rá, és válaszolt volna, de Nózi csendre intette.

